

Câu chuyện về cô bé Haven Shepherd, tên tiếng Việt là Do Thi Phuong

Bố mẹ ôm bom tự sát khiến con tật nguyền, cô bé gốc Việt vượt nghịch cảnh trở thành hy vọng Paralympic của Mỹ

Là đứa con ngoài giá thú của một mối quan hệ không được chấp nhận, bố mẹ cô bé đã quá đau khổ, cùng quẫn nên ôm luôn con nhỏ tự nổ bom tự sát.

Haven Shepherd, tên tiếng Việt là Do Thi Phuong, sinh ra trong một gia đình bất hạnh tại Việt Nam. Haven là kết quả từ mối tình vụng trộm của bố mẹ em. Vì không thể tìm được sự giải thoát và vấp phải nhiều chỉ trích, ngăn cấm từ gia đình, bố mẹ ruột của Haven đã vô cùng đau khổ, tuyệt vọng và rồi họ quyết định cùng nhau quyên sinh.

Cặp tình nhân quần trí lúc bấy giờ ôm đũa con gái chỉ mới được 1 tuổi và quần chất nỗ tự chế lên người, định bụng rằng cả nhà 3 người sẽ nhanh chóng được hạnh phúc cùng nhau nơi chín suối.

Thế nhưng, cuộc đời nghiệt ngã cũng không làm cho họ được toại nguyện.. Kết quả là cô bé bất hạnh Haven tuy có thể giữ được mạng sống nhưng đã mất đi cả bố mẹ và đôi chân của mình. Chỉ mới có tí tuổi đầu, Haven đã phải mang vết thương kinh khủng, mồ côi bố mẹ, bị cắt cụt chân từ đầu gối trở xuống và trải qua những tháng ngày đau đớn vì những cơn đau hành hạ.

Ông bà của Haven vì thương nên đón cháu về nuôi nhưng họ quá nghèo, không có đủ khả năng chi trả để chăm lo cho đứa cháu tật nguyền cùng với hàng đống chi phí chữa bệnh. Ông bà đã nghĩ đến việc phải dứt ruột đưa Haven vào trại trẻ mồ côi, nương nhờ vào sự hảo tâm của xã hội.

Thật may mắn làm sao, vào năm 2005, khi Haven được 20 tháng tuổi, cặp vợ chồng nhà Shepherd ở Mỹ, thông qua tổ chức Touch A Life biết đến câu chuyện của cô bé bất hạnh liền thấy vô cùng cảm thương. Anh Rob và chị Shelly vượt hàng nghìn dặm từ bang Missouri đến Việt Nam để gặp gỡ Haven và họ quyết định nhận nuôi cô bé..

Chị Shelly cho biết: ‘Ông bà của Haven đã già yếu và họ cũng không đủ điều kiện chăm sóc cho con bé. Nhìn con rất đáng thương, vì thế chúng tôi biết mình cần phải làm điều gì đó. Thật sự khi vừa nhìn thấy Haven, chúng tôi đã yêu con bé mất rồi’.

Kể từ năm đó, Haven trở thành một thành viên của gia đình Shepherd cùng với 6 anh chị em khác là con ruột của Shelly và Rob. Cô bé sống thật hạnh phúc và được sự động viên của gia đình, Haven đã vượt lên mọi định kiến, trở thành một vận động viên chuyên nghiệp với niềm đam mê thể thao bất tận.

Haven chia sẻ: ‘Ngay từ lúc bé, con đã luôn được mẹ kể cho nghe về đôi chân của mình bị mất như thế nào. Rằng bố mẹ ruột của con đã không chấp nhận được hoàn cảnh và tự sát với một quả bom, họ đều qua đời, con còn sống nhưng đôi chân thì bị cắt bỏ. Con luôn cảm thấy câu chuyện đó rất bình thường, dường như bất cứ đứa trẻ nào cũng như vậy. Cho đến lúc lớn dần lên, con mới phát hiện ra đó là câu chuyện của mỗi mình con’.

‘Đây quả là điều khó chấp nhận, nhưng con biết mình không thể lãng tránh quá khứ, vì thế bất cứ ai hỏi, con đều nói cho họ sự thật.’

‘Tôi đã từng rất sợ hãi khi phải kể cho con về sự thật khủng khiếp của cuộc đời nó. Nhưng đến năm Haven 5 tuổi, có một lần sau khi nghe lại câu chuyện, con bé nhún vai và nói: ‘Con thấy điều này thật ngu ngốc’, và từ đó về sau Haven dường như đã chấp nhận bản thân mình’, chị Shelly bồi hồi kể lại.

Lớn lên với sự khác biệt trên cơ thể như vậy nhưng Haven vẫn luôn là một cô bé rất vui tươi, yêu đời và đặc biệt là vô cùng đam mê các môn thể thao vận động.

‘Con nhớ có lần nhìn thấy các bạn chơi bóng rổ, nhìn lại chân mình con rất buồn, nghĩ rằng đó là thứ cả đời này mình sẽ không làm được. Rồi một người chị trong nhà nói con chưa thử làm sao biết được, đừng có chỉ ngồi đó rồi tự thấy thương hại bản thân mình. Lúc ấy con còn cảm giác như chị đang cố tình nói lời làm con bị tổn thương’.

Thế nhưng lời nói của người chị phần nào thật sự đã làm cho Haven sức tỉnh. Khiếm khuyết chỉ là thứ khiến cho con người ta càng trở nên đặc biệt hơn và nó cũng có thể chính là nguồn sức mạnh giúp ta vượt qua mọi trở ngại.

‘Cũng như bao bậc cha mẹ khác khi có đứa con không lành lặn, họ chỉ mong con mình có được cuộc sống như người bình thường và yên ả. Tôi cũng mong vậy với Haven nhưng con bé đã chứng minh điều ngược lại bằng cách sống thật rục rỡ, hết mình và sôi động hơn bao giờ hết’, chị Shelly nói.

Từ thời trung học, Haven bắt đầu tham gia luyện tập rất nhiều môn thể thao khác nhau, từ chạy bộ, đá banh, lướt sóng, bơi lội... không có một giới hạn nào đối với cô bé bản lĩnh với ý chí kiên cường này. Đối với Haven, môn bơi lội được xem là môn sở trường và yêu thích nhất: ‘Tháo đôi chân giả ra và nhảy xuống làn nước mát lạnh, con cảm thấy như mình được tự do vô cùng thoải mái trong thế giới riêng của mình’.

Ngoài các hoạt động thể thao, Haven cũng mạnh dạn thử sức làm người mẫu sau khi nhận ra rằng có quá nhiều người cảm thấy không hạnh phúc về chính con người mình. ‘Con muốn cho họ hiểu được rằng, khác biệt không hề đáng sợ nếu như chúng ta có thể thấy những điều độc đáo về bản thân một cách tích cực. Nếu con làm được, họ cũng sẽ làm được’.

Haven cũng thường xuyên đến thăm những người khuyết tật trong bệnh viện, cô nàng mong muốn câu chuyện về cuộc sống của mình sẽ truyền cảm hứng giúp họ chấp nhận khiếm khuyết của bản thân.

Bắt đầu từ năm 12 tuổi, tài năng vượt trội trong môn bơi lội của Haven đã giúp cô bé được vào đội tuyển bơi lội Paralympics Emerging Swim và hy vọng sẽ tham gia thi đấu chính thức vào năm 2020 – 2024. Haven là một trong những tay bơi cự phách được đặt niềm tin sẽ mang về vinh quang cho nước Mỹ một ngày không xa.

Gia đình Shepherd thật sự không giấu được sự tự hào về cô con gái nhỏ và họ thậm chí biết ơn vì cơ duyên năm xưa đã giúp cho gia đình mình được gặp Haven. Chị Shelly cảm động nói: ‘Là Haven đã chọn chúng tôi và con bé đã sống để chứng minh rằng, không có chân là một điều chẳng to tát gì cả’..

Haven Shepherd & cha mẹ nuôi.